

## Arrest

nr. 180 286 van 2 januari 2017  
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 december 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten(bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 21 juni 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 28 juni 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij verklaart een niet-begeleide minderjarige vreemdeling te zijn.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekster reeds werd aangetroffen in Sicilië, Italië op 30 mei 2016 wegens illegale binnenkomst.

1.3. Een medisch onderzoek op 7 juli 2016 door het Universitair Ziekenhuis van de Katholieke Universiteit Leuven leert dat verzoekster “een leeftijd heeft van 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar” en zij dus meerderjarig is.

1.4. Op 23 augustus 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 13 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.5. Daar binnen de overeenkomstig artikel 22 (1) van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het overnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 22 (7) van deze verordening geacht in te stemmen met het overnameverzoek en verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag.

1.6. Verzoekster wordt 6 december 2016 gehoord in het kader van de Dublin III-verordening.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 20 december 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:*

*naam : [A. H.]*

*voornaam : [U.]*

*[...]*

*nationaliteit : Somalië*

*die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.*

*De betrokkene vroeg op 28.06.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.*

*Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 30.05.2016 in Italië werden geregistreerd wegens illegale binnenkomst.*

*De betrokkene verklaarde aanvankelijk een niet-begeleide minderjarige asielzoeker te zijn, met geboortedatum 30.06.2001, maar nadat de Belgische autoriteiten twijfel uitten over de leeftijd van de betrokkene, werd op 07.07.2016 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) een medisch onderzoek uitgevoerd om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit dit leeftijdsonderzoek werd besloten dat de betrokkene op 07.07.2016 een leeftijd had van 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De geboortedatum van de betrokkene werd dienovereenkomstig door de Belgische autoriteiten aangepast en de plaatsing onder hoede door de Dienst Voogdij verviel van rechtswege.*

*De betrokkene, staatsburger van Somalië, werd verhoord op 06.12.2016 en verklaarde dat ze Somalië in augustus 2015 verliet om met de auto naar Kenia te reizen om er enkele dagen bij de smokkelaar te verblijven alvorens naar Zuid-Soedan door te reizen om er enkele dagen bij haar smokkelaar in Juba te verblijven. De betrokkene verklaarde dat ze gedurende haar reis gebruik maakte van een vals paspoort. Ze gaf aan dat ze vervolgens naar Libië doorreisde om tot 27.05.2016 in een kamp te verblijven alvorens het grondgebied van de Lidstaten in Italië met een boot te betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 30.05.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan dat ze enkele dagen in een ziekenhuis en opvangcentrum verbleef alvorens met het*

vliegtuig naar België door te reizen om er op 21.06.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 28.06.2016 een asielaanvraag in.

Op 23.08.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat de keuze voor België door de smokkelaar werd gemaakt. De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat ze er geen asielaanvraag indiende. Daarnaast gaf ze aan dat er veel problemen waren toen ze er aankwam, dat ze heel ziek was en dat ze in het opvangcentrum geen eten hadden en er eveneens andere problemen waren. Ze gaf ook aan dat mannen en vrouwen in het opvangcentrum in één zaal sliepen en ze daardoor ook schrik had.

De betrokkene verklaarde dat ze geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden heeft. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens

haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat ze er geen asielaanvraag indiende, omdat er veel problemen waren in het opvangcentrum toen ze aankwam, dat ze heel ziek was, dat ze er geen eten hadden, dat er andere problemen waren en dat mannen en vrouwen in één zaal moesten slapen.

Betreffende de argumentatie tegen een mogelijke overdracht aan Italië dat ze er geen asiel vroeg, merken we vooreerst op dat dit door de Belgische autoriteiten geenszins betwist wordt. Het vingerafdrukkenonderzoek leverde immers een eurodac-2 resultaat op, wat aantoonde dat de betrokkene Italië illegaal binnenkwam, maar er geen asielaanvraag indiende. We merken evenwel op dat het indienen van een asielaanvraag niet het enige criterium is in het bepalen van de verantwoordelijke Lidstaat overeenkomstig Richtlijn 604/2013. Krachtens artikel 13(1) kan eveneens een overnameverzoek worden verstuurd aan de Lidstaat waar de vingerafdrukken van de betrokkene wegens illegale binnenkomst geregistreerd werden, wat het geval is voor de betrokkene.

Betreffende de door de betrokkene aangehaalde problemen in het opvangcentrum, merken we vooreerst op dat de betrokkene geen enkele element aanhaalt om haar beweringen te staven en zich eveneens uitdrukt in algemeen vage bewoordingen. Daarnaast merken we op dat de betrokkene ons inziens niet verstoken werd van de nodige hulp, bijstand en zorg, aangezien ze verklaarde zeer ziek te zijn geweest en in een ziekenhuis te hebben verbleven. Bovendien merken we ook op dat de betrokkene gedurende haar verblijf geen asielaanvraag indiende in Italië en het de Italiaanse autoriteiten bijgevolg niet euvel kan worden geduid indien het niet voorzorg in de nodige hulp, bijstand, opvang en zorg die wettelijk gezien gekoppeld is aan een asielaanvraag. Het stond de betrokkene ons inziens vrij om gedurende haar verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen.

We wensen bovendien op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, wat haar gezondheidstoestand betreft, last te hebben van hoge bloeddruk. Ze gaf aan dat dit een familieziekte is. We benadrukken evenwel dat de betrokkene tijdens de gehele duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Dit blijkt ons inziens eens te meer uit het feit dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde dat ze zeer ziek was in Italië en in een ziekenhuis heeft verbleven. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in haar geval

de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1996 geboren vrouw zonder kinderen wiens verloofde in Soedan verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene verklaarde last te hebben van hoge bloeddruk, maar geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar het eerder vermelde AIDA-rapport, waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern,

augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de

Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 23.08.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

## 2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

### 2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

#### 2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

## 2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

*In casu* bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

## 2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

### 2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.



De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

### 2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1, 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 (2) van de Dublin III-verordening, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Na een theoretische toelichting inzake de geschonden geachte bepalingen en beginselen verstrekt zij volgende toelichting bij het middel:

*“[...] Que, compte tenu de la situation préoccupante et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision ;*  
*Que depuis décembre 2015, date du rapport AIDA sur lequel la partie adverse fonde la majeure partie de son argumentation, d'autres rapports ont été rendus publics sur la situation italienne ;*  
*Que la partie requérante joint des extraits du rapport (pièce 4) rédigé par l'organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) en aout 2016 auquel fait référence la partie adverse dans sa décision ;*  
*Que ce rapport est consacré à la situation de l'accueil en Italie, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin ;*  
*Que ce document est donc non seulement récent mais également particulièrement pertinent pour la situation de la requérante ;*  
*Que ce document et les constats qui y sont faits doivent faire partie intégrante de l'examen rigoureux à charge de la partie adverse et être pris en considération pour l'examen de la situation générale en Italie ;*  
*Ce rapport fait état de nombreuses carences et conclut à l'existence de déficiences systémiques et cela malgré l'augmentation du nombre de places (voir p. 79) ;*  
*Que par ailleurs, en raison d'arrivées massives de migrants aux frontières européennes, à partir du printemps 2015, l'Union européenne a pris deux décisions : la décision(UE) 2015/1601 du Conseil du 22 septembre 2015 instituant des mesures provisoires en matière de protection internationale au profit de l'Italie et de la Grèce et la décision (UE) 2015/1523 du Conseil du 14 septembre 2015 instituant des mesures provisoires en matière de protection internationale au profit de l'Italie et de la Grèce ;*  
*Qu'en application de ces décisions, il a été prévu de relocaliser pas moins de 120.000 demandeurs d'asile depuis la Grèce et l'Italie, compte tenu de l'impossibilité pour ces pays de faire face à l'afflux massif de migrants sur leur territoire ;*  
*Que le fait que ces décisions aient été prises au niveau européen atteste du fait que l'Italie ne parvient pas, sans faire appel à la solidarité des autres États membres, à faire face à ses obligations en termes d'accueil des demandeurs d'asile et des réfugiés ;*  
*Que l'annexe II de la communication de la Commission au parlement européen, au Conseil européen et au Conseil sur le sixième rapport sur la relocalisation et la réinstallation du 28 septembre 2016 (COM(2016) 480 final), met en évidence que seules 1196 personnes ont été effectivement relocalisées depuis l'Italie sur un objectif chiffré à près de 35.000 personnes ;*  
*Qu'il est donc évident que ces mesures prises en septembre 2015 ne sont actuellement toujours pas suivies d'effet et qu'elles n'ont pas permis de diminuer la pression migratoire pesant sur l'Italie ;*  
*Qu'au contraire, la pression migratoire a encore augmenté*  
*Qu'il ressort en effet de ce même document que les arrivées ont été très nombreuses en Italie ces derniers mois : 52 652 migrants/candidats à l'asile ont posé pied en territoire italien entre le 12 juillet 2016 et septembre 2016, soit en l'espace de deux mois ;*  
*Que dès lors que les contrôles frontaliers sont à présent plus stricts, il est devenu plus difficile de quitter l'Italie pour rejoindre d'autres pays européens, avec comme conséquence que le nombre de*

demandeurs d'asile demeurant sur le territoire italien a connu une augmentation importante, accentuant la pression sur les structures d'accueil existantes ;

Qu'en octobre 2016, l'organisation Amnesty International a également dénoncé la situation des migrants en Italie ;

Que ce rapport met en exergue non seulement les failles de la procédure d'asile à protéger les personnes qui ont besoin d'une protection mais aussi les abus commis par les autorités italiennes dans l'exercice du contrôle migratoire ;

Que par ailleurs, en raison de cette pression migratoire à laquelle l'Italie n'arrive pas à faire face, les autorités italiennes ont été jusqu'à suspendre dans certaines parties du pays l'accès à la procédure d'asile ;

Que l'ensemble de ces informations tend à démontrer qu'en réalité, depuis décembre 2015, date du rapport AIDA sur lequel la partie adverse fonde principalement son argumentation, la situation s'est encore dégradée ;

Que, dans un arrêt n°147.792 du 16.06.2015, le Conseil du contentieux des étrangers a annulé, au fond, une décision de refus de séjour (annexe 26quater) délivrée dans le cadre d'une procédure « Dublin-Italie » pour un homme seul, célibataire, sans enfant, sans profil particulièrement vulnérable ;

Que, dans cet arrêt, qui doit, mutatis mutandis, être appliqué au requérant en l'espèce, le Conseil du contentieux des étrangers avait souligné que, le risque de traitement inhumain et dégradant des demandeurs d'asile en Italie étant réel, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision ;

Que l'évolution de la situation mise en exergue plus haut ne permet pas d'arriver aujourd'hui à une autre conclusion ;

Que l'obligation d'examen minutieux et attentif des données en sa possession par l'administration qui doit être effectué lorsqu'une expulsion d'une personne est envisagée, s'oppose à toute lecture partielle ou trompeuse des rapports internationaux qui sont à sa disposition ;

Que dans la décision attaquée, la partie adverse se contente de se référer, de manière très générale et non précise, à certains passages du rapport AIDA, pour affirmer que la requérante sera probablement accueillie, à son arrivée en Italie ;

Que l'Office des étrangers affirme que les personnes transférées en Italie sur base du Règlement Dublin III auront accès à l'accueil et que rien n'indique que la requérante n'y aura pas accès ;

Que pourtant il est établi par le rapport AIDA que les personnes qui ont été accueillies dans un centre en Italie n'y ont plus accès en cas de transfert (voir la page 64 de ce rapport) et que ceci est confirmé par le rapport de l'OSAR (pièce 4, p. 28 et p. 32) ;

Que la requérante a été accueillie dans un centre d'accueil lors de son premier séjour, ce que la partie adverse ne conteste pas, y faisant même référence dans la décision attaquée ;

Que compte tenu de ces éléments, la requérante ne peut absolument pas comprendre le motif selon lequel rien n'indique qu'elle n'aura pas accès à un centre d'accueil en Italie, les informations disponibles permettant au contraire de conclure qu'elle ne sera pas admise dans le réseau d'accueil italien en cas de transfert vers ce pays eu égard à l'accueil dont elle a bénéficié lors de son premier séjour ;

Que la motivation de la décision contestée est donc en contradiction avec le contenu du dossier administratif ;

Que par ailleurs, l'Office des étrangers renvoie vers l'existence de centres d'accueil spécifiques destinés aux personnes transférées sur base du Règlement Dublin III et poursuit en estimant que même si ceux-ci n'existaient plus les personnes ont accès aux structures d'accueil normales pour demandeurs d'asile ;

Qu'à cet égard il y a lieu de relever tout d'abord que Votre Conseil a déjà jugé que la seule référence à l'existence de ces centres spécifiques pour personnes transférées en Italie ne permettait pas de faire l'impasse sur le fait que ceux-ci ne permettent pas de faire face à l'afflux de personnes transférées et que les problèmes de capacité d'accueil restent entiers (CCE, arrêt 148 253 du 22 juin 2015, p. 17) ;

Qu'ensuite, Votre Conseil a également souligné le caractère temporaire de ces centres d'accueil qui ressort du rapport AIDA lui-même, et que rien ne permet de vérifier qu'ils ont été prolongés après juin 2015 (CCE, arrêt n° 169 039 du 3 juin 2016, p. 33) ;

Que, au contraire, dans un rapport d'août 2016 (pièce 4, p. 27), l'OSAR précise que ces projets n'ont pas été prolongés depuis l'été 2015 ;

Que si ce rapport précise également que d'autres projets devraient être mis en œuvre en août 2016, rien ne permet de constater que ceux-ci ont effectivement été mis en place ;

Qu'en raison du caractère évolutif et préoccupant de la situation italienne il y a pourtant lieu, comme le reconnaît la partie adverse, de procéder à un examen prudent impliquant à tout le moins un examen complet, rigoureux et actualisé des informations ;

*Qu'il est contraire à un tel examen prudent, rigoureux, complet et actualisé de motiver une décision en fonction de projets d'accueil en Italie qui ont pris fin il y a plus d'un an et que cela tend à démontrer au contraire que la situation italienne n'a été examinée que de façon superficielle sur base d'informations pouvant à tout le moins être qualifiées de datées ;*

*Que par ailleurs, comme il est dit plus haut, la requérante n'aura pas à nouveau accès à un centre d'accueil ;*

*Que dans ce cas particulier, les éléments de la cause établissant que la requérante sera exclue du réseau d'accueil italien, un examen prudent exigeait à tout le moins que la partie adverse s'enquière auprès des autorités italiennes des possibilités de réouverture du droit à l'accueil du requérant en cas de transfert vers l'Italie et demande des garanties à ce sujet ;*

*Que c'est d'autant plus le cas que le transfert a été accepté de manière implicite, par le seul écoulement d'un délai sans réponse de la part des autorités italiennes ;*

*Que le risque invoqué par la requérante présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable, les données de la cause indiquant qu'elle n'aura pas accès à un système d'accueil en Italie ;*

*Que dans ces conditions, en raison des obligations positives qui pèsent sur les États à l'égard du groupe vulnérable des demandeurs d'asile, au titre de l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de considérer que la requérante établit qu'il existe un risque concret et probable qu'elle subisse un traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers l'Italie ;*

*Qu'en effet, la requérante a mis en évidence, ayant déjà séjourné dans un centre d'accueil, qu'elle n'a plus de droit à l'accueil en Italie et qu'il ressort de la décision elle-même que la partie adverse est au courant de cet état de fait ;*

*Que, privée d'accueil, elle se retrouvera à la rue dans un état de dénuement complet ;*

*Que la partie adverse aurait à tout le moins dû se renseigner à ce sujet auprès des autorités italiennes et demander des garanties d'accueil aux autorités italiennes ;*

*Que, en l'espèce, la décision attaquée ne mentionne pas si des garanties en termes d'accueil ont été obtenues de l'Italie par la Belgique ;*

*Que, à défaut d'avoir sollicité des garanties d'accueil, il faut considérer que la partie adverse ne s'est pas suffisamment enquis du risque de traitement inhumain et dégradant en cas de renvoi de la requérante en Italie ;*

*Qu'un défaut d'instruction du risque de violation de l'article 3 en cas de retour justifie en soi l'annulation de la décision de transfert (en ce sens, voir CCE, arrêt n°147.792 du 16.06.2015)*

*Qu'il prévaut en Italie clairement un problème structurel d'accueil des demandeurs d'asile : le nombre de places étant très insuffisant, nombreux d'entre eux sont à la rue ;*

*Que les informations actualisées mettent également en évidence que les problèmes d'hébergement sont encore plus aigus pour les demandeurs d'asile qui font l'objet d'un transfert Dublin, ce qui est le cas de la requérante ;*

*Que, même si l'Italie tente de prendre des mesures pour améliorer la situation, les problèmes se développent de manière exponentielle : en effet, l'afflux de migrants en Italie est loin de diminuer et les autorités n'ont pas la capacité d'y faire face ;*

*Que toutes ces informations démontrent que qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe en Italie des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la Charte et de l'article 3 de la CEDH ;*

*Que dans ces conditions, l'article 3.2 du Règlement Dublin III fait interdiction à la Belgique d'y transférer le requérant ;*

*Que la décision attaquée viole donc cette disposition ;*

*Que les arguments tirés d'une lecture très partielle d'informations et, dès lors, du défaut de motivation formelle et adéquate, se vérifient à la lecture du dossier administratif et des pièces jointes à la requête dont la partie adverse avait ou aurait dû avoir connaissance ;*

*Que, pour toutes ces raisons, la partie adverse n'a pas examiné avec soin et minutie les conséquences d'un transfert du requérant en Italie, violant ainsi le principe général de bonne administration en ce qu'il se décline en une obligation de soin, de minutie, et une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier ;*

*Que d'ailleurs le Conseil a dans un arrêt très récent (CCE, arrêt 180.180 du 26 décembre 2016, pièce 5) jugé sérieux que le moyen tiré de la violation du principe de soin et de minutie et du principe de motivation matérielle pour les motifs suivants :*

*[...]*

*Que certes, les arrêts de Votre Conseil n'ont pas la valeur d'un précédent et ne le lient pas dans d'autres affaires ;*

*Que cependant la situation qui fait l'objet de l'arrêt 180.180 de Votre Conseil est parfaitement comparable à la situation de la requérante dans le présent recours ;*

*Que dans les deux cas il s'agit de personnes n'ayant pas demandé l'asile en Italie mais qui y ont déjà été accueillies ;*

*Que la seule circonstance que dans le présent dossier aucun courrier n'ait été adressé à la partie adverse pour signaler que ayant déjà été accueillie en Italie la requérante n'aura en principe plus droit à l'accueil en cas de transfert ne dispense absolument pas l'autorité de procéder à un examen complet, rigoureux et actualisé de la situation des personnes qu'elle envisage de transférer vers l'Italie, ce qui s'oppose à toute lecture partielle des informations mises à sa disposition ;*

*Que le rapport de l'OSAR, en version allemande, a d'ailleurs été utilisé par la partie adverse pour étayer sa décision et qu'elle est donc parfaitement au courant du fait que les personnes qui, comme la requérante, ont déjà été accueillies dans un centre d'accueil en Italie n'auront en principe pas à nouveau accès à un système d'accueil organisé par l'Etat en cas de transfert ;*

*Que, pour toutes ces raisons également, et conformément à la jurisprudence de Votre Conseil, le grief tiré de la violation de l'article 3 CEDH en raison de l'absence d'examen approfondi des conséquences probables de l'éloignement de la requérante est établi et que le moyen doit être considéré comme sérieux ;*

*Qu'il ressort clairement de toutes ces analyses que, en l'espèce, le moyen est sérieux et qu'il faut procéder à la suspension de la décision attaquée ;”*

2.3.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen en verzoekster de motieven die ten grondslag liggen aan deze beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Gelet op de uitvoerige motivering inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest dient ook te worden aangenomen dat deze motivering verzoekster in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder een reëel risico in de zin van deze bepalingen niet weerhield bij overdracht aan Italië. Ook op dit punt is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en verzoekster blijft op het eerste zicht in gebreke enig gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

2.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij

verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt

verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

2.3.2.2.3. Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.3.2.2.4. Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt thans het volgende:

*“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat

systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.2.5. Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.2.2.6. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2.2.7. In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielpcedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overname door Italië.

Hierbij wordt eerst nagegaan of verzoekster, met de algemene rapporten waarnaar zij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Te dezen komt het betoog van verzoekster er grosso modo op neer dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers.

Voorafgaandelijk benadrukt de Raad in dit verband dat verweerder, door aan te geven dat verzoeksters vingerafdrukken door de Italiaanse autoriteiten enkel werden geregistreerd wegens illegale binnenkomst, en dus niet wegens het indienen van een asielaanvraag, en het vervolgens een overnameverzoek - en dus geen terugnameverzoek - betreft, hetgeen ook duidelijk blijkt uit het toegepaste artikel 22 van de Dublin III-verordening, duidelijk heeft aangegeven dat in casu een situatie voorligt van een asielzoeker die niet reeds asiel vroeg in Italië. Verzoekster weerlegt dit uitgangspunt niet. Het uitgangspunt in de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoekster niet reeds een asielaanvraag indiende in Italië impliceert verder dat verzoekster aldaar nog niet was opgenomen in het opvangsysteem voor asielzoekers.

2.3.2.3.8. Aangaande de toegang tot de asielpcedure wordt in de bestreden weigeringsbeslissing gesteld:

*“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar het eerder vermelde AIDA-rapport, waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbod voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal*

*interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).*"

De Raad stelt vast dat verzoekster, waarvan niet blijkt dat zij in Italië reeds asiel vroeg, geen concrete argumenten naar voor brengt die van aard zijn de vaststelling te weerleggen dat zij bij overdracht aan Italië een asielaanvraag zal kunnen indienen en toegang zal hebben tot de asielprocedure. Zij brengt evenmin concrete gegevens aan dat de asielprocedure niet adequaat zou zijn of geen voldoende waarborgen zou bieden.

2.3.2.2.9. Verzoekster stelt dat er voor Dublin-terugkeerders in Italië onacceptabele opvangomstandigheden heersen.

De Raad benadrukt dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst wordt in de bestreden weigeringsbeslissing opgemerkt *"dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien"*.

Vervolgens wordt er, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *"Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."*

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 én in oktober 2016 nogmaals bevestigde dat de situatie voor asielzoekers in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het MSS arrest en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië, en van de opvangvoorzieningen aldaar, op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 33).

Uit verdere lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft zich met name gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA rapport genoemd) en op het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016), waarvan verzoekster niet betoogt dat ze niet recent genoeg zijn.

Verweerder komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven, aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om de tekortkomingen het hoofd te bieden. Hij oordeelt dat deze bronnen geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen



waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië is geregeld. Verweerder baseert zich onder meer op het AIDA rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF rapport van augustus 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden weigeringsbeslissing dat uit dit AIDA rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Verweerder besluit vervolgens na lezing van het SHF rapport van 2016 dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders *“geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”*

Verder wordt, voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië, gesteld dat: *“Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15).”*

Verweerder neemt bij zijn beoordeling tevens zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: *“Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country” zie <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).”*

Verweerder besluit vervolgens: *“Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport “L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin,*

30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Verweerder heeft omstandig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden weigeringsbeslissing weergegeven bronnen. Het gestelde door verzoekster dat verweerder er zich toe heeft beperkt op bijzonder algemene wijze te verwijzen naar bepaalde passages in het AIDA rapport van december 2015 gaat er aan voorbij dat verweerder ook het recentere SFH rapport van augustus 2016 in rekening bracht en miskent het gegeven dat verweerder wel degelijk heeft verwezen naar rechtspraak van het EHRM en effectief ondernomen acties en blijvende maatregelen om de omvangcapaciteit te verhogen, zoals deze blijken uit de betreffende rapporten, en waarbij wordt gewezen op een sterk toegenomen aantal opvangplaatsen in de voorbije vier jaar en verdere plannen om een uniform opvangsysteem uit te bouwen en het SPRAR-netwerk uit te breiden. Dit betoog kan aldus prima facie niet worden aangenomen.

Verzoekster kan, in het licht van voormelde omstandige motivering, niet zonder meer verwijzen naar of citeren uit het AIDA rapport van december 2015 of het SFH rapport van augustus 2016, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van verweerder – die de erin genomen standpunten, samengelezen met informatie uit andere recente bronnen uit het jaar 2016, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen – kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. Verzoekster kan zich er niet mee tevreden stellen louter te verwijzen naar pagina's in een rapport dat ook door verweerder wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Zij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat dit besluit *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is.

Verzoekster wijst er op dat de Raad van de Europese Unie in 2015 twee besluiten heeft aangenomen tot vaststelling van voorlopige maatregelen op het gebied van internationale bescherming ten gunste van Italië en Griekenland en dit als gevolg van de massale toestroom van asielzoekers en migranten in deze landen sinds de lente van 2015. Zij benadrukt dat hierin wordt voorzien in een herplaatsing van 120.000 verzoekers naar andere lidstaten en deze besluiten aantonen dat Italië, zonder de solidariteit van de andere lidstaten, er niet in slaagt aan zijn verplichtingen op het vlak van opvang van asielzoekers en vluchtelingen te voldoen. Zij wijst er op dat in de tweede helft van 2016 nog maar slechts 1.196 personen op het voorziene aantal van 35.000 personen vanuit Italië werden herplaatst in een andere lidstaat. Zij stelt dat aldus de beoogde vermindering van de migratiedruk op Italië geen of weinig effect heeft gehad, en deze integendeel nog is toegenomen, en als gevolg van striktere grenscontroles het aantal asielzoekers dat in Italië blijft een sterke stijging heeft gekend.

De Raad stelt vast dat de besluiten van de Raad van de Europese Unie hun oorsprong vinden in het gegeven dat de migratie- en asielstelsels in Italië en Griekenland als gevolg van de ongekeerde stromen migranten en asielzoekers sterk onder druk kwamen te staan en bedoeld waren als concrete solidariteitsmaatregelen. Deze maatregelen hadden niet tot bedoeling de lidstaten te ontheffen van de integrale toepassing van de Dublin III-verordening. Op lezing van de bestreden weigeringsbeslissing kan verder worden aangenomen dat de grote instroom van asielzoekers en migranten in Italië in rekening is gebracht, doch verweerder de mening is toegedaan dat er in het licht van deze situatie nog niet blijkt dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen derwijze dat de toepassing van de Dublin III-verordening dient te worden opgeschort. Door thans nogmaals de nadruk te leggen op deze grote instroom en te wijzen op het gegeven dat de herplaatsing van personen naar andere lidstaten - bedoeld om de druk op Italië en Griekenland te verlichten - onvoldoende gevolg heeft gekregen, blijkt prima facie nog niet dat de omstandigheden van opvang of de wijze van behandeling van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië dermate structurele tekortkomingen kent dat dient te worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen. De Raad wijst er in dit verband ook op dat kan worden aangenomen dat het AIDA rapport van december 2015 en het SFH rapport van augustus 2016 de actuele, reële situatie voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië weerspiegelen, rekening houdende met de blijvende instroom van asielzoekers en migranten en de beperkte herplaatsing van asielzoekers of personen die internationale bescherming genieten naar andere lidstaten. Verzoekster toont prima facie niet aan dat de weergave van de situatie van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië in deze rapporten niet

voldoende representatief is voor de actuele, reële situatie in dit land of hierbij welbepaalde actuele gegevens ten onrechte nog niet in aanmerking zijn genomen. Zij betoogt weliswaar dat er sinds december 2015 sprake is van een verslechtering van de situatie, doch gaat er aldus aan voorbij dat verweerder ook het SFH rapport van augustus 2016 in rekening bracht en maakt niet aannemelijk dat een samenlezing van beide voormelde rapporten geen accuraat beeld geeft van de actuele situatie voor asielzoekers en Dublin-terugkeeders in Italië. Zij weerlegt met haar betoog de conclusies die verweerder trekt uit voormelde rapporten prima facie niet. Verzoekster weerlegt het gestelde in de nota ook niet dat de bedoelde herplaatsing naar andere lidstaten enkel geldt voor personen die reeds asiel vroegen in Italië en zij hiervoor dus niet in aanmerking komt.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeeders sinds de zomer van 2015 niet werden verlengd en stelt dat verweerder door nog te verwijzen naar deze opvanginitiatieven niet het vereiste grondige en rigoureuze onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft gevoerd. Verzoekster gaat er aldus evenwel aan voorbij dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing net uitdrukkelijk erkent dat deze opvanginitiatieven zijn stopgezet. Zij gaat uit van een incorrecte lezing van deze beslissing en gaat voorbij aan de duidelijke motivering dat op basis van het AIDA rapport blijkt dat Dublin-terugkeeders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Verzoekster brengt geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze vaststellingen. Verzoekster voert verder aan dat het SFH rapport van augustus 2016 weliswaar spreekt over andere projecten die midden 2016 in werking zouden treden, doch niet blijkt dat dit ook effectief het geval zou zijn. In dit verband merkt de Raad op dat verweerder op zich niet wijst op deze andere projecten die in de plaats zouden zijn getreden van de eerdere specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeeders. Verzoekster brengt met dit betoog prima facie andermaal nog geen concrete argumenten aan die van aard zijn de motivering in de bestreden weigeringsbeslissing te weerleggen dat Dublin-terugkeeders actueel worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk en dat zich ter zake geen specifieke problemen voordoen.

Verzoekster betwist niet dat Dublin-terugkeeders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund door NGO's die er actief zijn. Ook deze NGO's kunnen blijkens de door de verweerder gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublin-terugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan haar vertrek uit Italië (SPRAR en CARA). Uit het vermeld AIDA rapport (p. 60 e.v.) blijkt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeeders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH rapport blijkt het volgende: « *A Rome, l'ONG en fonction à l'aéroport s'efforce d'organiser un hébergement pour les personnes qui, avant leur transfert en Italie, n'avaient pas encore déposé une demande d'asile en Italie et à l'égard de qui la Questura de Rome est par conséquent compétente pour la procédure d'asile.* » (p. 28) en « *Les CAS sont gérés par diverses institutions, notamment par des communes, des organisations privées et également parfois des ONG.* » (p. 33). Hieruit blijkt dus dat NGO's voor Dublin-terugkeeders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals verzoekster, in eerste instantie een opvangplaats voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Uit het AIDA rapport van december 2015 blijkt voorts dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten via de luchthaven van Rome. Het SFH rapport stelt in deze situatie dat Dublin-terugkeeders in Rome door de grenspolitie van het vliegtuig worden gehaald en worden begeleid naar het kantoor van de "Questura" alwaar zij worden geregistreerd (p. 26). Zoals reeds werd geded, zijn in de luchthaven van Rome ook NGO's actief die Dublin-terugkeeders begeleiden en ondersteunen.

Uit het AIDA rapport blijkt verder dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het

zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Verzoekster maakt op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat zij niet binnen een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kan in de informatie die verzoekster ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS, CARA of SPRAR centra, in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoeksters grondrechten zouden aantasten.

Verzoekster verwijst naar passages in het AIDA rapport (p. 64) en het SFH rapport (p. 28 en 32) waaruit volgens haar blijkt dat personen die reeds opvang genoten in Italië, zoals zijzelf, niet langer toegang hebben tot opvang bij terugkeer. Zij voert aan dat zij, bij gebreke aan opvang, op straat zal belanden. Zij stelt dat verweerder aldus niet kon stellen dat niets er op wijst dat zij Italië geen opvang zal kunnen verkrijgen en de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing in strijd is met de inhoud van het administratief dossier. Zij is van mening dat minstens contact had moeten worden opgenomen met de Italiaanse autoriteiten om na te gaan wat de mogelijkheden zijn om opnieuw opvang te verkrijgen en hieromtrent garanties dienden te worden verkregen.

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen op dit punt als volgt:

*“Verzoekster verwijst inzake SFH rapport naar een arrest van de Raad van 27 december 2016 met nummer 180.180. Verzoekster toont niet aan zich in gelijke omstandigheden te bevinden als diegene die aanleiding hebben gegeven tot dat arrest. Een lezing van het voormelde arrest leert vooreerst dat de raadsman van de verzoekende partij in die zaak voorafgaandelijk aan het nemen van die beslissing een schrijven had gericht aan verwerende partij waarin een aantal problemen werden aangekaart, waaronder het opnieuw opgevangen worden in Italië nadat men voor het vertrek uit dat land reeds opvang heeft genoten. De Raad stelde prima facie vast dat niet blijkt dat de verwerende partij bij haar beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM, in het licht van het door de raadsheer van de verzoekende partij aangehaalde probleem van recht op toegang tot opvang voor de verzoekende partij na overdracht, alle relevante en pertinente gegevens in rekening heeft gebracht. Terwijl in casu door verzoeksters raadsman geen schrijven werd gericht aan verwerende partij voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing.*

*Verder dient te worden opgemerkt dat uit de passages op pagina 27 en 28 van het SFH rapport geenszins blijkt als zou het betrekking hebben op Dublinterugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië, doch wel al opvang zouden hebben genoten, zoals in casu.*

*Uit het AIDA rapport up to date tot december 2015 blijkt op pagina 62 dat opvang kan worden genoten, nadat een asielaanvraag werd ingediend:*

*“The LD 142/2015 clarifies that the reception measures apply from the moment applicants have manifested their willingness to make an application for international protection, and that access to the reception measures is not conditioned upon additional requirements. However, access to SPRAR centres is only granted to destitute applicants. Destitution is evaluated by the Prefecture on the basis of the annual social income (assegno sociale annuo).*

*According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions.”*

*Op pagina 64 van het AIDA rapport waarnaar het arrest van 27 december 2016 met nummer 180.180 verwijst, blijkt het volgende:*

*“If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay.”*

*Verzoekster diende niet eerder in Italië asielaanvraag in, wat zij geenszins betwist en wat impliceert dat zij aldaar nog niet is opgenomen in het opvangsysteem voor asielzoekers. Haar vingerafdrukken werden slechts geregistreerd in Italië wegens illegale binnenkomst, zoals blijkt uit het EURODAC verslag. Zij valt derhalve niet onder de opvangrichtlijn met nummer 2013/33/EU.*

*Zie dienaangaande het arrest van de Raad van 29 november 2016 met nummer 178.688:*

*“Voorafgaandelijk benadrukt de Raad in dit verband dat verweerder, door aan te geven dat verzoeksters vingerafdrukken door de Italiaanse autoriteiten enkel werden geregistreerd wegens illegale*

binnenkomst, en dus niet wegens het indienen van een asielaanvraag, en het vervolgens een overnameverzoek - en dus geen terugnameverzoek - betreft, hetgeen ook duidelijk blijkt uit het toegepaste artikel 22 van de Dublin III-verordening, duidelijk heeft aangegeven dat in casu een situatie voorligt van een asielzoeker die niet reeds asiel vroeg in Italië. Verzoekster, die zelf wordt geacht kennis te hebben van het gegeven of zij al dan niet reeds asiel vroeg in Italië, weerlegt dit uitgangspunt niet. In het kader van haar gehoor gaf verzoekster ook niet aan reeds asiel te hebben gevraagd in Italië. Verzoekster kan, in het licht van hetgeen voorgaat, aldus prima facie niet worden gevolgd dat verweerder nog nader diende na te gaan of zij in Italië dan wel reeds een asielaanvraag indiende en zo ja wat de stand van zaken ter zake was of wat daar dan de concrete gevolgen van zijn. Het uitgangspunt in de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoekster niet reeds een asielaanvraag indiende in Italië impliceert verder dat verzoekster aldaar nog niet was opgenomen in het opvangsysteem voor asielzoekers. Er blijkt niet dat verweerder dit nader diende te verduidelijken.”

Het blijkt niet dat aan haar reeds een vorm van bescherming werd toegekend zodat voormelde paragraaf van het AIDA rapport niet op haar van toepassing. De Raad stelt dienaangaande terecht in het arrest van 27 december 2016 met nummer 180.180 dat “in voorgaande passage uit het AIDA rapport (...) aldus (wordt) gesteld dat personen die reeds een vorm van bescherming hebben gekregen en reeds een opvang genoten hebben wanneer ze in Italië waren, geen recht meer hebben op opvang in een CARA”, quod in casu non.

De passage op 28 van het SFH rapport verwijst in de voetnoot naar een decreet met nummer 142/2015 van 18 augustus 2015 en was derhalve reeds gekend op het moment van het opstellen van het AIDA rapport up tot date tot december 2015. Uit de passages van het AIDA rapport zoals supra geciteerd blijkt dat uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het decreet met nummer 142/2015 en wat daarin kan worden gelezen. Verzoekster toont derhalve niet aan waarom een lezing van het SFH rapport tot een ander besluit zou nopen dan dat van het AIDA up tot date tot december 2015, nu het onderzoek in beide gevallen gesteund is op het decreet met nummer 142/2015.

In de bestreden beslissing wordt er in dit kader terecht op gewezen dat verzoekster gedurende haar verblijf geen asielaanvraag indiende in Italië en het de Italiaanse autoriteiten bijgevolg niet euvel kan worden geduid indien het niet voorzag in de nodige hulp, bijstand, opvang en zorg die wettelijk gezien gekoppeld is aan een asielaanvraag. Uit de passage waarnaar verzoekster verwijst kan geenszins worden afgeleid dat als zou iemand die illegaal is binnengekomen in Italië, er geen asiel heeft willen aanvragen omdat zij voor een ander land gekozen heeft, doch er alsnog opvang genoten heeft en vervolgens vanuit een andere EU Lid-Staat wordt overgedragen aan Italië in het kader van de Dublin-III-Verordening er geen opvang meer zou kunnen genieten.

Verzoekster zal na overdracht aan Italië de mogelijkheid hebben om een asielaanvraag in te dienen indien zij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en verzoekster zal niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Verzoekster zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad van 29 november 2016 met nummer 178.688:

“De Raad stelt vast dat verzoekster, waarvan niet blijkt dat zij in Italië reeds asiel vroeg, geen concrete argumenten naar voor brengt die van aard zijn de vaststelling te weerleggen dat zij bij overdracht aan Italië een asielaanvraag zal kunnen indienen en toegang zal hebben tot de asielprocedure.”

Uit het administratief dossier blijkt verder dat er op 12 januari 2017 een vlucht voorzien is naar Rome. Verzoekster betwist niet dat de Dublinterugkeerders in de luchthavens van Rome begeleid en ondersteund worden door NGO's die er actief zijn, die blijkens de rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen kunnen bieden en de Dublinterugkeerders kunnen begeleiden. Uit het SFH-rapport blijkt bovendien dat de NGO's voor Dublin-terugkeerders, die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals verzoekster, in eerste instantie een opvangplaats wordt voorzien. Rekening houdend met voorgaande wordt de kritiek die verzoekster put uit het rapport van OSAR van augustus 2016 weerlegd. [...]”

Verzoekster steunt haar standpunt wezenlijk op volgende passage in het SFH of OSAR rapport van augustus 2016 (p. 28):

“La situation en matière d'hébergement est problématique pour les personnes ayant déjà séjourné dans un centre avant de poursuivre leur route. Si elles ont quitté le centre, elles doivent préalablement, selon les normes en vigueur, obtenir une autorisation pour leur absence du centre. Si elles sont parties sans s'annoncer, il est considéré que leur départ était volontaire et elles perdent leur droit à un hébergement. 122 Ce droit peut cependant être retrouvé mais il faut alors que la personne qui l'avait perdu prenne rendez-vous avec la Préfecture pour lui expliquer pour quels motifs elle avait quitté le centre. 123 La

*Préfecture décide ensuite si le droit à un hébergement est maintenu, respectivement s'il peut être à nouveau octroyé. Jusqu'à la décision, la personne n'a pas accès à un lieu d'hébergement étatique.<sup>124</sup> Au cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n'y a plus d'alternative d'hébergement mis à disposition par l'Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d'attente en cas de manque de place, pour autant qu'elle ne représente pas un cas de rigueur en raison d'une vulnérabilité particulière.<sup>125</sup>*

Het is niet betwist dat verzoekster, nadat zij per boot aankwam in Italië, reeds verbleef in een opvangcentrum. Evenmin is het betwist dat dit een opvang om humanitaire (haar ziekte) dan wel registratieredenen betrof, en geen opvang als asielzoeker.

De vraag die in casu rijst is of de mogelijke intrekking van de materiële opvangvoorzieningen indien de opvangstructuur zonder verwittiging of toestemming werd verlaten ook geldt in de situatie dat de betreffende persoon weliswaar reeds verbleef in een opvangcentrum in Italië doch om humanitaire dan wel registratieredenen en niet als asielzoeker.

De Raad stelt vast dat de sanctie van intrekking van opvang zoals vermeld in voormelde passage van het SFH rapport, gelet op de voetnoot waarnaar wordt verwezen, haar oorsprong vindt in de bepalingen 13 en 23 van het decreet 142/2015 van 18 augustus 2015.

Inzake het decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 verduidelijkt het AIDA rapport (p. 62) dat dit handelt over de opvangvoorzieningen voor derdelanders die in Italië een asielaanvraag hebben ingediend en hierin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de opvangmaatregelen die in dit decreet worden voorzien van toepassing zijn van zodra een derdelander een wil heeft geuit om asiel te vragen en dat de toegang tot opvang niet aan bijkomende voorwaarden is onderworpen. Er dient te worden aangenomen dat dit decreet een omzetting vormt van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de opvangrichtlijn), dat van toepassing is op alle onderdanen van derde landen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied van een lidstaat indienen (artikel 3) en dat toelaat dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming (artikel 20).

In het licht van hetgeen voorafgaat, dient prima facie te worden aangenomen dat de mogelijke sanctie van intrekking van de materiële opvang bij het zonder verwittiging dan wel toestemming verlaten van de opvangvoorziening slechts betrekking heeft op die personen die als asielzoeker reeds opvang genoten in Italië. De opvangrichtlijn maakt het recht op opvang voor asielzoekers op geen enkele wijze afhankelijk van het niet eerder zonder verwittiging of toestemming hebben verlaten van een opvangplaats die op humanitaire dan wel registratiegronden was toegekend. Noch het AIDA rapport noch het SFH rapport lijkt ook aan te geven dat de Italiaanse regelgeving op dit punt niet conform zou zijn met de Europese regelgeving.

Het AIDA rapport stelt zo ook nog als volgt (p. 74):

*“According to the previous Reception Decree the Prefect of the Province where the asylum seeker's accommodation centre is placed may decide on an individual basis with a motivated decision to revoke material reception conditions on the following grounds:*

- (a) The asylum seeker did not present him or herself at the assigned centre or left the centre without notifying the competent Prefecture;*
- (b) The asylum seeker did not present him or herself before the determining authorities for the personal interview even though he or she was notified thereof;*
- (c) The asylum seeker has previously lodged an asylum application in Italy;*
- (d) The authorities decide that the asylum seeker possesses sufficient financial resources; or*
- (e) The asylum seeker has committed a serious violation or continuous violation of the accommodation centre's internal rules or the asylum seeker's conduct was considered seriously violent.*

*Where guests commit criminal offences, they are also liable to criminal proceedings like nationals.*

*The LD 142/2015 confirms the abovementioned grounds for withdrawal of reception conditions. Neither previous nor present law provide for any assessment of destitution risks when revoking accommodation. According to the Reception Decree, when asylum seekers failed to present themselves to the assigned*

*centre or leave the centre without informing the authorities, the centre managers must immediately inform the competent Prefecture. 313 In case the asylum seeker spontaneously presented him or herself before the police authorities or at the accommodation centre, the Prefect could decide to readmit the asylum seeker to the centre if the reasons provided were due to force majeure or unforeseen circumstances. In this respect, LD 142/2015 confirms the procedure foreseen by the previous Reception Decree, however it has added "serious personal reasons" as the ground to be readmitted to the centre.314 Moreover, while assessing the withdrawal of reception conditions, the Prefect must take into account the specific conditions of vulnerability of the applicant.315"*

Prima facie wordt aldus bevestigd dat de intrekking van de materiële opvangvoorzieningen zoals voorzien in het betreffende Italiaanse decreet enkel toepassing vindt in de situatie van asielzoekers in Italië die hun toegewezen opvangplaats verlaten zonder verwittiging of toestemming. In casu diende verzoekster in Italië geen asielaanvraag in en genoot zij aldus in deze lidstaat op geen enkel ogenblik opvang als asielzoeker, zodat prima facie niet blijkt dat zij thans dienstig kan verwijzen naar de aangehaalde sanctie van intrekking van de materiële opvangvoorzieningen als asielzoeker of kan voorhouden dat zij op deze grond niet langer gerechtigd zal zijn op opvang. Aldus toont zij prima facie ook niet aan dat het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing in strijd is met de gegevens zoals deze blijken uit het administratief dossier of dat op dit punt verduidelijkingen of garanties dienden te worden verkregen vanwege de Italiaanse autoriteiten.

Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat, zoals reeds werd aangeduid, de opvangrichtlijn toelaat dat de opvang van een asielzoeker wordt ingetrokken in onder meer de situatie dat de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats wordt verlaten zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. Dit dient evenwel op gemotiveerde wijze te gebeuren en wanneer de verzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig bij de betrokken instantie meldt, dient een met redenen omklede, op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing te worden genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle ingetrokken materiële opvangvoorzieningen. Het enkele gegeven dat een beslissing tot intrekking van de materiële opvangvoorzieningen wordt genomen indien een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging dan wel toestemming verlaat, houdt nog niet per definitie in dat een reëel risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad merkt op dat, blijkens het SFH rapport (p. 28), er is voorzien in een procedure tot het herkrijgen van opvang bij de bevoegde prefectuur. Hierbij wordt rekening gehouden met situaties van bijzondere kwetsbaarheid die een opvang noodzaken. Verzoekster maakt prima facie geenszins aannemelijk dat deze procedure dan in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te bekomen en dat in geval van prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan worden verkregen. Zelfs voor zover in afwachting van een beslissing van de bevoegde prefectuur in beginsel geen recht op opvang geldt, merkt de Raad op dat verzoekster via Rome aan Italië wordt overgedragen en dat het SFH rapport duidelijk aangeeft dat alle Dublin-terugkeerders die in Rome toekomen toegang hebben tot NGO's die op de luchthaven aanwezig zijn en personen die nog geen asiel vroegen in Italië ook effectief kunnen terugvallen op bijstand van deze NGO's. Er wordt uitdrukkelijk aangegeven dat voor asielzoekers die nog geen asielaanvraag indienden in Italië deze NGO's kunnen voorzien in een opvangplaats (SFH rapport, p. 25). Andermaal toont verzoekster prima facie aldus niet aan dat zij bij overdracht aan Italië zal verstoken blijven van opvang. Daarenboven merkt de Raad ook nog op dat verzoekster verklaarde op 21 juni 2016 in België te zijn aangekomen en zij pas na een week, op 28 juni 2016, een asielaanvraag indiende. Er blijkt aldus ook geenszins dat indien zij gedurende een relatief korte periode, in afwachting van het opnieuw verkrijgen van opvang, verstoken zou blijven van opvang dit zou neerkomen op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij brengt in dit verband geen concrete argumenten aan.

Verzoekster verwijst nog naar een rapport van Amnesty International van oktober 2016 dat de situatie in de zogenaamde 'hotspots' in Italië op de korrel neemt. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing rekening heeft gehouden met dit rapport en de hierin vermelde omstandigheden in de 'hotspots', doch benadrukte dat deze omstandigheden geen betrekking hebben op de situatie van verzoekster nu zij onder de bepalingen van de Dublin III-verordening niet terug naar de Italiaanse 'hotspots' zal worden gebracht. Verzoekster brengt geen argumenten naar voor ter weerlegging van deze vaststelling, zodat niet blijkt dat de verwijzing naar dit rapport dienstig is in haar situatie.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat noch verzoeksters uiteenzettingen noch de informatie uit het administratief dossier op het eerste gezicht toelaten om vast te stellen dat zij verstoken zal blijven van

elke vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië of aldaar geen adequate asielprocedure zal kunnen doorlopen.

Er kan in dit verband prima facie ook worden aangenomen dat het bestuur wel degelijk een nauwgezet en actueel onderzoek heeft gevoerd en is nagegaan in welke mate de tekortkomingen waarvan nog sprake is er toe nopen vast te stellen dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen derwijze dat een reëel risico bestaat in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij oordeelde dat niet blijkt dat er in die mate en op een dergelijke schaal sprake is van tekortkomingen dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Verzoekster kan er zich in deze situatie niet toe beperken op algemene wijze te stellen dat de rapporten nog melding maken van tekortkomingen en hierin kritische bemerkingen worden gemaakt dan wel dat geen voldoende nauwgezet onderzoek zou zijn gevoerd, zonder concreet aannemelijk te maken dat enig specifiek aspect ten onrechte onderbelicht is gebleven. Zij blijft op dit punt prima facie in gebreke.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekster met haar betoog en de verwijzing naar rapporten prima facie niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster de conclusies die worden getrokken uit het AIDA rapport van december 2015 en het SHF rapport van augustus 2016 prima facie niet weerlegt.

Er blijkt prima facie niet dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk in Italië.

2.3.2.3.10. Vervolgens dient te worden nagegaan of verzoekster met haar betoog het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoot.

De Raad stelt vast dat verzoekster - buiten het door haar aangevoerde dat zij reeds opvang genoot in Italië en aldus niet blijkt zij opnieuw opvang zal kunnen genieten, waarop reeds werd ingegaan - geen individuele omstandigheden eigen aan haar geval aanhaalt. Uit de bestreden weigeringsbeslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster een alleenstaande volwassen vrouw is.

Verzoekster gaf tijdens haar gehoor op 6 december 2016 aan dat ze toen ze aankwam in Italië heel ziek was en er veel problemen waren. Ze verklaarde er in een ziekenhuis en opvangcentrum te hebben verbleven doch er geen eten was in het opvangcentrum en dat ze er schrik had, nu mannen en vrouwen in één zaal sliepen. In dit verband stelt verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing als volgt: *“Betreffende de door de betrokkene aangehaalde problemen in het opvangcentrum, merken we vooreerst op dat de betrokkene geen enkele element aanhaalt om haar beweringen te staven en zich eveneens uitdrukt in algemeen vage bewoordingen. Daarnaast merken we op dat de betrokkene ons inziens niet verstoken werd van de nodige hulp, bijstand en zorg, aangezien ze verklaarde zeer ziek te zijn geweest en in een ziekenhuis te hebben verbleven. Bovendien merken we ook op dat de betrokkene gedurende haar verblijf geen asielaanvraag indiende in Italië en het de Italiaanse autoriteiten bijgevolg niet euvel kan worden geduid indien het niet voorzorg in de nodige hulp, bijstand, opvang en zorg die wettelijk gezien gekoppeld is aan een asielaanvraag. Het stond de betrokkene ons inziens vrij om gedurende haar verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen. We wensen bovendien op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.”* Verzoekster geeft op zich niet aan deze beoordeling te betwisten.



Verzoekster verklaarde verder op 6 december 2016 last te hebben van hoge bloeddruk. Zij stelde dat dit een familieziekte is. In de bestreden weigeringsbeslissing stelt verweerder dienaangaande dat *“geen attesten of andere elementen [werden] aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Dit blijkt ons inziens eens te meer uit het feit dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde dat ze zeer ziek was in Italië en in een ziekenhuis heeft verbleven. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).”* Verzoekster brengt opnieuw geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze beoordeling.

Hoewel verzoekster als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, blijkt niet dat in verzoeksters concrete situatie individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

In recente rechtspraak bevestigt het EHRM dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich ook niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. De Raad stelt vast dat verzoekster in casu gedwongen zal worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Verzoekster brengt geen concrete aanwijzingen aan dat zij bij aankomst in Italië zich niet zal kunnen wenden tot de bevoegde autoriteiten voor het indienen van een asielaanvraag en voor het verkrijgen van bijstand en opvang. Bovendien blijkt uit het AIDA rapport en het OSAR / SHF rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, met name Rome, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat verzoekster aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoekster maakt prima facie niet aannemelijk dat bijkomende garanties dienden te worden gevraagd.

2.3.2.3.11. Met betrekking tot de door verzoekster doorheen haar middel aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

2.3.2.3.12. Gelet op het bovenstaande dient prima facie te worden vastgesteld dat verzoekster noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoot.

Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval. Er blijkt prima facie niet dat het gevoerde onderzoek niet volstaat. Verzoekster maakt prima facie niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissingen zijn genomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt

verzoekster aannemelijk dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn. Een manifeste beoordelingsfout of een miskenning van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

2.3.2.3.13. Zoals supra werd uiteengezet, kan prima facie geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Italië in het algemeen moet stoppen, waardoor niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan steunen op artikel 3 (2) van de Dublin III-verordening opdat België bevoegd zou worden voor de behandeling van de asielaanvraag.

2.3.2.3.14. Verzoekster voert ook nog de schending aan van de artikelen 1 en 18 van het Handvest, die de onschendbaarheid van de menselijke waardigheid en het recht op asiel omvatten. Een afzonderlijke toelichting wordt in dit verband niet verstrekt. De Raad herhaalt dat verzoekster het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing prima facie niet weerlegt dat zij als Dublin-terugkeerder toegang zal hebben tot de asielprocedure in Italië en prima facie geen concrete argumenten aanbrengt die erop wijzen dat de asielprocedure in Italië niet adequaat is of geen voldoende waarborgen biedt. Daarnaast weerlegt zij prima facie evenmin het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing dat niet blijkt dat verzoekster verstoken zal blijven van opvang of dat de omstandigheden van opvang en behandeling van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië dermate ernstige gebreken vertonen dat zij aanleiding geven tot een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Prima facie kan aldus evenmin een miskenning worden weerhouden van de artikelen 1 en 18 van het Handvest.

2.3.2.3.15. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

I. CORNELIS